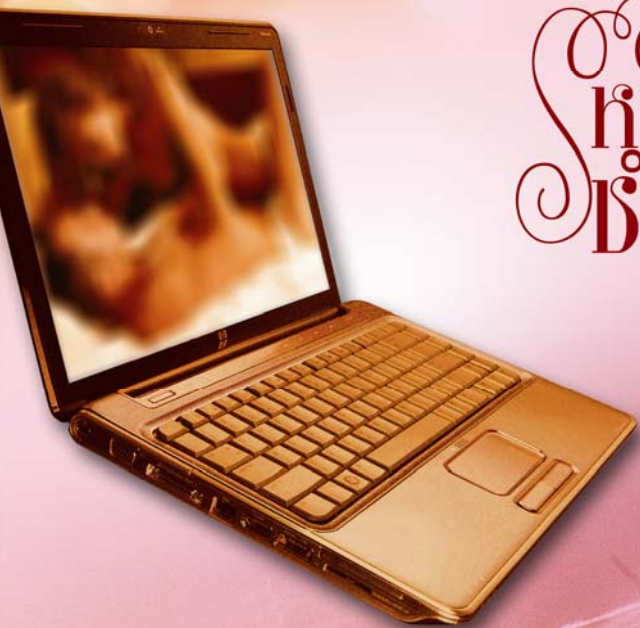

ตัวอย่าง

ดอกเข็มสีม่วง
หยาดน้ำตา
ชำระ: แคน

ความแค้นที่อาบชุ่มไปทั่วร่างเธอ จะชำระล้างได้ด้วยสิ่งใด

กุยาดน้ำต ธาร:แคน

ผู้แต่ง : ดอกเข็มสีม่วง

ออกแบบปก : ดอกเข็มสีม่วง

พิสูจน์อักษร : เจ้าของสมุนไพรงามหน้า

พิมพ์ครั้งที่ 1 ในรูปแบบ e-book : ตุลาคม 2555

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ 2537

ห้ามคัดลอกหรือดัดแปลงส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้
เพื่อนำออกเผยแพร่โดยมิได้รับอนุญาต

จากใจนักเขียน

“หยาดน้ำตาชำระแค้น” เป็นผลงานนิยายขนาดสั้น เรื่องที่สองของผู้แต่ง ถัดจากเรื่อง “กำแพงใจไร้เดียงสา”

สำหรับเรื่องนี้ จะเพิ่มความเข้มข้นบีบคั้นอารมณ์มากขึ้น กว่าเรื่องที่แล้ว เป็นเรื่องราวของหญิงสาวคนหนึ่งที่มีมุกมันจะ เรียกเรื่องความยุติธรรมให้ผู้มีพระคุณของเธอ ก่อเกิดเป็นเรื่องราว วุ่นวาย ทำร้ายจิตใจทั้งคนที่เธอรักและตัวเธอเอง

ขอขอบคุณคุณคุณหนอง ที่ช่วยพิสูจน์อักษรและให้คำปรึกษา จนนิยายเรื่องนี้สำเร็จลุล่วงด้วยดี ขอขอบคุณแฟน ๆ นิยายทุกท่าน ที่สนับสนุนผลงานนิยายในรูปแบบอีบุ๊กเล่มแรกเป็นอย่างดี จนทำให้ผู้เขียนมีกำลังใจจะรังสรรค์ผลงานในรูปแบบอีบุ๊กต่อไป

ผู้แต่งยินดีน้อมรับทุกคำติชมของทุกท่าน เพื่อนำไป ปรับปรุงพัฒนาผลงานในเรื่องต่อไปเช่นเคย และหวังเป็นอย่าง ยิ่งว่านิยายเรื่องนี้จะช่วยสร้างความบันเทิงให้แก่ท่านไม่มากนักน้อย

ด้วยความขอบคุณจากใจ

ดอกเข็มสีม่วง

<http://mycocoshow.blogspot.com>

mycocoshow@gmail.com

ตอนเข็มนาฬิกา หยุดหน้าตา ธาร:เคน

บทนำ

“เฮ้ย! แก่ได้ดูคลิปของไอ้พ่อครูมูลนิธิอะไรนั่นยังวะ ผู้หญิง
อย่างเด็ดอะ”

ชายหนุ่มพนักงานออฟฟิศเอ่ยถามเพื่อนที่มาด้วยกัน
ขณะนั่งกินไก่ทอดอยู่ในร้านฟาสต์ฟู้ดแห่งหนึ่ง

“ดูแล้วสิวะ ใครยังไม่ได้อู้อีกหลังเขาแล้ว เออ...แต่เห็นด้วยว่า
ผู้หญิงเด็ดจริงอะไรจริง หน้าเด็กมากแต่ลีลาจี้ระดับปรมาจารย์
คราวได้อารมณ์สุดๆ ดูแล้วซี้ดเลยอะ โคตรจิดจ้อไอ้แก่นั่นเลยว่ะปะ”

“อืมนั่นดี โคตรจิดจ้ออะ ไม่รู้จะรีบฆ่าตัวตายทำไมเนอะ
ไหนๆ คนเขาก็รู้กันทั้งประเทศแล้วว่าฟาดเด็กในมูลนิธิตัวเอง ทำไม
ไม่เปลี่ยนจากไอ้มูลนิธิบ้าบอนั่นเป็นช่องหรือออกไปซะเลย
ให้รู้แล้วรู้รอดวะ”

“เออจริง...แค่น้องในคลิปคนเดียวก็เรียกแขกสุดๆ ละ...”

สองหนุ่มนั่งนิทานคนตายกันอย่างสนุกปาก โดยไม่ได้สังเกตเลยว่าที่โต๊ะใกล้ๆ กันนั้น หญิงสาวคนหนึ่งกำลังพยายามยื้อยุดชุดร่างเพื่อนที่มาด้วยกันเอาไว้ ไม่ให้ลุกมาเอาเรื่อง

“ปืม...แกปล่อยฉัน ฉันจะไปตบปากพวกมัน แกไม่ได้ยินที่มันว่าพ่อครูี่ง พุดได้อุบาทว์มาก”

“ฉันได้ยินแล้ว...แต่แกจะไปสนใจพวกปากหอยปากงูทำไม อย่าใจร้อนจนเสียงงานใหญ่เลยนะหว่า ฉันขอร้อง อย่าลืมนสิ คนที่พวกเราควรจะทำเรื่องไม่ใช่คนที่นั่งเฝ้าที่เรื่องคลิปพ่อครู แต่เป็นคนที่มีพ่อครู เป็นคนที่จ้างเด็กผู้หญิงคนนั้นมาทำลายชื่อเสียงพ่อครูต่างหากละ”

จริงสินะ เธอไม่ควรใจร้อนจนเสียงงานใหญ่ เอาเรื่องพวกผู้ชายปากเสียพวกนี้ไปก็ไร้ประโยชน์ หญิงสาวจึงค่อยๆ สงบลง

“ก็ได้...ฉันจะใจเย็น” เธอบอกเพื่อนพลางถอนหายใจเบาๆ

ตอนเขียนเล่มนี้ หยุดน้ำตา ธาร:เคน

บทที่ 1

ณ โรงเรียนสอนดนตรีชื่อดัง ซึ่งตั้งอยู่ในศูนย์การค้าหรู
ใจกลางเมืองหลวง ร่างเล็กบอบบางของคุณครูสอนเปียโนสาว
คนสวยก้าวเดินออกจากทางเดินระหว่างชั้นเรียนมาถึงโถงโล่งบริเวณ
ห้องกระจกด้านหน้าเคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์ **ชลทิพย์** ผงกศีรษะ
เล็กน้อยพร้อมกับยิ้มให้พนักงานต้อนรับซึ่งกำลังติดสายโทรศัพท์
แทนการกล่าวอำลา แล้วเดินผ่านประตูกระจกบานเลื่อนแบบเปิดปิด
อัตโนมัติ พาตนเองก้าวพ้นจากพื้นที่ของโรงเรียนออกมาก่อนเวลา
เลิกสอนปกติเกือบสามชั่วโมง

“อ้าวน้ำ...จะกลับแล้วหรือครับ” เสียงทุ้มทุ้มของชายหนุ่ม
ร่างสูงโปร่งผิวขาวเหลืองที่เดินมาเจอกับเธอบริเวณหน้าประตู
โรงเรียนเอ่ยทัก

“คะพี่ภพ...วันนี้น้องแถมใส่ที่เรียนคลาสตัวต่อตัวกับน้ำ
ปวยคะ มาเรียนไม่ได้ น้ำก็เลยจะกลับแล้วคะ”

ชลทิพย์ตอบ**ธนภพ** เจ้าของโรงเรียนสอนดนตรีหนุ่มหล่อ
ใจดี

ธนภพนั้นใช่เป็นแค่เพียงนายจ้างของชลทิพย์ แต่เขายังเป็น
เพื่อนสนิทกับ**คมคิด** ชายคนรักของเธออีกด้วย ธนภพกับคมคิด
เป็นเพื่อนกันมาตั้งแต่สมัยอนุบาล แต่เมื่อตอนอยู่ชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่สาม พ่อแม่ของธนภพประสบอุบัติเหตุเสียชีวิตทั้งคู่
คณิน นักการเมืองชื่อดังพ่อของคมคิดจึงรับอุปการะส่งเสียเลี้ยงดู
ธนภพจนเรียนจบ ธนภพมีใจรักทางด้านดนตรีก็ส่งเสริม ทั้งยัง
ออกทุนให้เปิดโรงเรียนสอนดนตรีจนถึงทุกวันนี้ ธนภพและคมคิด
จึงสนิทกันมากคล้ายพี่น้องแท้ๆ สนิทกันทั้งที่นิสัยต่างกัน
ราวฟ้ากับเหว

คมคิดติดนิสัยชอบไฉ่ฮวด หน้าไม่เอาเบาไม่สู้ ใช้ชีวิตหรูหรา
ฟูฟ่าอยู่บนทรัพย์สินกองโตของผู้เป็นพ่อ รักอิสระไม่ชอบอยู่ใน
กฎระเบียบ จึงเลือกอยู่คอนโดหรูติดแม่น้ำเจ้าพระยาแทนการอยู่
คฤหาสน์ของพ่อ ส่วนธนภพเป็นคนติดดิน แม้ตนเองมีฐานะ
เปรียบเสมือนลูกชายอีกคนของนักการเมืองชื่อดัง แต่ไม่เคยไฉ่ฮวด
หรือแนะนำตัวกับใครในฐานะนั้น

“โอ๊ะ!...ดินะเนี่ยที่พี่มาทันทน้ำ ถ้าพี่มาช้าอีกนินน้ำก็คงกลับไป
ไปแล้ว...อ๊ะ...พี่ให้ สุขสันต์วันเกิดครับ”

ธนาภยยื่นถุงกระดาษในมือให้หญิงสาว พร้อมกับยิ้มให้เธอ
“ไม่ได้ห่อของขวัญนะครับ จะได้ช่วยลดโลกร้อนนะ น้ำคง
ไม่ว่าไฉนนี่”

“ไม่ว่าคะ...ขอบคุณมากๆ เลยคะพี่ภพ แค่พี่ภพไม่ลืม
วันเกิดน้ำ น้ำก็ดีใจจะแย่แล้วคะ แล้วนี่ยังอุตุสำหรับมีของขวัญให้
อีกต่างหาก”

เธอยิ้มกว้างจนตาที่เรียวเล็กอยู่แล้วกลายเป็นเส้นโค้ง รับถุง
นั้นมาและเปิดดูของที่อยู๋ภายใน เมื่อพบว่า เป็นตุ๊กตากระต่าย
ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ปีเกิดเธอ เธอก็ชอบออกชอบใจใหญ่

“น่ารักจังเลยคะ น้ำชอบมากๆ เลย ขอบคุณมากนะคะพี่ภพ”

“ครับ...ดีใจจังที่น้ำชอบ แล้ววันนี้ นัดฉลองวันเกิดกับคิด
มันหรือเปล่าครับนี่” ชายหนุ่มเอ่ยถามถึงคนรักของเธอ

“คะพี่ภพ นัดกันที่ร้านโปรดของพี่คิดเขาแหละคะ...ว่าแล้ว
น้ำก็ขอตัวก่อนนะคะ”

“ครับ...” ธนาภพยกหน้าพร้อมกับยิ้มอย่างเอ็นดู ยื่นโบกมือ
ส่งหญิงสาวที่แสนน่ารักจนเธอเดินลับตาไป ความน่ารักสดใสของ
ชลทิพย์ มักทำให้เขานึกถึงใครคนหนึ่งเสมอ

หลายปีก่อน สมัยที่เขา ยังไม่ได้เปิดโรงเรียนสอนดนตรีแห่งนี้
ความฝันอยากเป็นครูสอนดนตรีของเขาถูกทักทอให้เป็นจริงโดยการ
ไปเป็นครูอาสาสอนดนตรีให้กับเด็กๆ ในมูลนิธิและองค์กรต่างๆ
หนึ่งในนั้นคือมูลนิธิดอกไม้ขาว สถานรับอุปการะเด็กหญิงที่ถูก

ล่องละเมิดทางเพศหรือถูกทำร้ายร่างกายจากคนในครอบครัว

เขาไปสอนเปียโนที่นั่น เด็กนักเรียนทั้งหมดของเขาคือเด็กหญิงวัยประถมและมัธยมในมูลนิธิ เลยมีเด็กโง่งมอยู่คนหนึ่ง ไม่กล้าเข้ามาเรียนกับน้องๆ เด็กสาวในชุดนักศึกษาคนนั้นชอบมาเกาะหน้าต่างแอบดูตอนเขาสอน เขาเห็นทุกครั้งแต่ก็แกล้งทำเป็นไม่เห็นเพราะกลัวว่าเธอจะไม่กล้ามาเฝ้าดูเขาอีก จนกระทั่งวันหนึ่งเขาลืมของไว้ที่ห้องดนตรีของมูลนิธิและกลับมาเอาอีกที่ตอนเย็น เขาพบว่าเธอแอบมานั่งกดเปียโนเล่นอยู่คนเดียว

ทันทีที่เธอเห็นเขาเธอสะดุ้งโหยงเตรียมจะวิ่งหนี แต่เขาก็จุดมือเธอไว้ได้ ทำความรู้จัก พูดคุยกับเธอพร้อมกับสอนเปียโนเบื้องต้นให้เธอเป็นกรณีพิเศษ...ตั้งแต่วันนั้นเธอก็กล้ามาเรียนกับน้องๆ และกลายเป็นลูกศิษย์ที่เขาสนิทที่สุด แต่ไม่กี่เดือนต่อมาเมื่อเธอเรียนจบมหาวิทยาลัย เขากลับไม่ได้เจอเธออีกเลย ได้ข่าวว่าแม่แท้ๆ ของเธอที่เคยทิ้งเธอไป ตอนนี้ได้ดิบได้ดีมีร้านอาหารที่อเมริกาเลยเดินทางกลับมารับเธอไปอยู่ด้วย

หลายปีแล้วที่เขาไม่รู้ข่าวคราวของเธอเลย แม้กระทั่งในงานศพของพ่อครูบุญส่ง ผู้ก่อตั้งมูลนิธิดอกไม้ขาวเมื่อช่วงต้นปี เธอก็ไม่ได้กลับมาร่วมงานแต่อย่างใด

เพราะความที่ออกมาก่อนเวลา ซลทิพย์จึงมีเวลาเหลือเพื่อเธอแวะไปเข้าห้องน้ำในห้าง แต่งเติมเครื่องสำอางบนใบหน้า

เล็กน้อย ยังคงเน้นแต่งแบบธรรมชาติที่เธอชอบ ก่อนจะแวะเดินเล่น ดูเสื้อผ้าสวยๆ ที่แผนกเสื้อผ้าสตรี จนเห็นว่าอีกชั่วโมงกว่าจะถึงเวลานัด เธอจึงออกจากห้างเดินทางไปร้านอาหารที่นัดกับชายคนรักเอาไว้

วันนี้รถไม่ติด เธอมาถึงร้านก่อนเวลาเกือบชั่วโมง จึงตัดสินใจโทรบอกคมคิด เพื่อว่าเขาจะได้ออกมาเร็วขึ้นสักหน่อย แต่ทว่าเพียงหยิบโทรศัพท์ขึ้นมา ยังไม่ได้กดโทรออก คมคิดก็โทรเข้ามาหาเธอเสียก่อน เขาช่างใจตรงกับเธอเสียนี้กระไร หญิงสาวยิ้มน้อยๆ รีบกดรับสาย

“คะ?...อ้อ ได้สิคะพี่คิด ไม่มีปัญหาคะ นี่...นี่น้ำก็ยังอยู่ที่โรงเรือนอยู่เลยคะ น้ำก็คงไปถึงร้านช้าเหมือนกันคะ...คะ...แล้วเจอกันนะคะ”

ชลทิพย์ก็ดวงสวย พลังถอนหายใจด้วยใบหน้าหม่น คมคิดโทรมาบอกเธอว่าวันนี้อาจจะมาสายสักหน่อย เพราะว่านอนกลางวันไปแล้วเพิ่งตื่น เธอเลยต้องบอกไปว่าเธอก็สายเช่นกัน เขาจะได้สบายใจและไม่รู้สึกผิดมากนัก

ร่างกำยำผิวคล้ำเข้มของชายหนุ่มวัยสามสิบ ก้าวเดินมาหยุดยืนอยู่ที่ข้างสระน้ำของคอนโดที่ตนเองอาศัย ขณะนี้สระน้ำยังไม่มีใครมาใช้บริการ เพราะส่วนใหญ่แล้วในวันธรรมดาเช่นวันนี้จะมีคนมาใช้บริการบ้างก็เฉพาะช่วงหัวค่ำที่คนกลับจากทำงาน

กันแล้ว หรือวันหยุดเสาร์อาทิตย์เท่านั้นที่จะมีผู้ใช้บริการมากหน่อย

คมคิดวางโทรศัพท์มือถือของตนเองลงที่โต๊ะกลมสีขาวข้างสระน้ำหลังจากปิดเครื่องเรียบร้อยแล้ว เพราะกลัวว่าชลทิพย์จะโทรมาเร่งหรือโทรมาถามว่าเขาถึงไหนแล้ว ในแบบที่เธอชอบทำเวลานัดกัน

ชายหนุ่มปลดปมเชือกที่รัดชุดคลุมผ้าขนหนู ถอดมันวางไว้บนเก้าอี้สระน้ำด้วยาวสีขาวข้างๆ โต๊ะตัวนั้น...เขาตั้งใจจะลงมาว่ายน้ำเพราะไม่อยากจะรีบไปเจอชลทิพย์ หญิงสาวสุดแสนจะเรียบร้อยตั้งผ้าพับไว้ที่เขาคบหาด้วยเพราะเป็นความต้องการของผู้เป็นพ่อ ตอนแรกๆ เขาก็รู้สึกว่าเขาน่ารักดี หน้าตาสวยและดูเพียบพร้อมไปทุกอย่าง ทว่าคบๆ ไป ก็เริ่มรู้สึกชินชาและเกิดเป็นความเบื่อหน่ายตั้งแต่เมื่อใดก็ไม่รู้

ชลทิพย์นั้นเป็นลูกสาวของ**ชัชชาติ**นายตำรวจชั้นผู้ใหญ่ที่มีอำนาจในวงการตำรวจไทย นักการเมืองใหญ่อย่างพ่อเขา จึงอยากเป็นดองกับครอบครัวของเธอ นี่ยังดีที่พ่อของชลทิพย์อยากให้เขากับเธอคบหาดูใจกันสักระยะก่อนแต่ง ไม่อย่างนั้นป่านนี้เขาคงโดนคลุมถุงชนเรียบร้อยแล้ว

ใบหน้าคมเข้มแบบชายไทยส่ายไปมาด้วยความระอาก่อนจะโอดตุ้มลงสระน้ำ แล้วว่ายน้ำมาหลายรอบเพื่อให้ลืมความเหนื่อยหน่ายที่ต้องอดทนอยู่ทุกวัน

เขาว่ายน้ำอยู่ในสระตามลำพังอยู่ไม่กี่นาที เสียงของผู้มา

ใช้บริการอีกคนก็ตั้งขึ้น ทำให้เขาอดไม่ได้ที่จะเหยียวไปมองตามเสียงหวานนั้น และภาพที่เห็นก็เล่นเอาคมคิดรู้สึกน้ำลายเหนียวหนืดในลำคอขึ้นมาทันที

ร่างสะอิดสะเอ้ง ในชุดทูลูพีชสีชมพูสะท้อนแสงตัดกับผิวขาวเนียนผุดผ่องปรากฏอยู่ต่อหน้าเขา ผู้หญิงคนนี้อกอวบอ้อม เบียดชิด เหวบางคอด สะโพกกลมมน รูปร่างสมบุรณ์แบบราวกับหลุดมาจากนิตยสารปลูกใจเสียปากก็ไม่ปาน เธอกำลังคุยโทรศัพท์มือถือก่อนจะกดวางสายแล้ววางชุดคลุมผ้าขนหนูสีขาวกับโทรศัพท์ของเธอลงบนเก้าอี้ข้างสระอีกตัวข้างๆ เก้าอี้ตัวที่เขาวางเสื้อคลุมเอาไว้ ก่อนจะเดินไปหยุดยืนใต้ฝักบัวล้างตัวที่ข้างสระเปิดน้ำล้างตัวก่อนจะลงว่ายน้ำ

ผมยารสสวยของเธอเปี่ยกลู่ตามสายน้ำที่รินรดลงบนศีรษะมือเรียวยาวของเธอลูบไล้ไปบนเนินอกและหน้าท้องแบนราบที่สายน้ำไหลผ่านลงมา เป็นภาพที่เข้ายวนตาจนเขาเผลอจ้องมองไม่ละสายตาอย่างเสียมารยาท หน้าซำยังเผลอจินตนาการเตลิดเปิดเปิงไปถึงตอนที่ทูลูพีชสีชมพูนั้นไม่ได้อยู่บนร่างเธอด้วยซ้ำ

ครู่หนึ่งเธอก็ปิดฝักบัวแล้วกระโดดลงสระฝั่งน้ำลึก นั่นละได้ถึงเรียกสติของเธอให้กลับคืน คมคิดกะพริบตาปริบๆ สุดหายใจลึก ก่อนจะหันหลังให้เธอแล้วทำที่เป็นว่าว่ายน้ำต่อตามปกติ แต่สุดท้ายเขาก็อดไม่ได้ที่จะหันไปแอบมองเธออีก

หญิงสาวคนนั้นว่ายน้ำไปมาอยู่อีกฟากของสระเช่นเดิม

มันจะน่าเกลียดไหมหนอ หากเขาจะว้ายเข้าไปใกล้ๆ เธอ แล้วชวนคุยทำความรู้จักกันในฐานะคนพักอาศัยคอนโดฯเดียวกัน หากเขาทำแบบนี้เธอจะคิดว่าเขาเป็นพวกเจ้าชู้เก็บอาการไม่อยู่ เมื่อเจอผู้หญิงสวยหรือไม่

แต่แล้วทันใดนั้นเอง ความคิดลึกลับก็ต้องหยุดลง เมื่อลู่วิ่งสาวสวยคนนั้นทำท่าคล้ายกำลังจะจมน้ำ

“ช่วยด้วยค่ะ!... ค่อย... ช่วย... ช่วยด้วย”

เมื่อได้ยินเธอร้องขอความช่วยเหลือ เขาก็รีบว้ายตรงไปหาเธอทันที และโชคยังดีที่เขาว้ายถึงตัวเธอก่อนที่เธอจะจมน้ำลงสู่ก้นสระ เขากอดประคองเธอไว้คล้ายพยุงตัวเธอพาดบ่า แม้จะตื่นเต้นไม่น้อยที่อกอวบอิมของเธอบิดเบียดอยู่บนหัวไหล่เขา แต่ณ วินาทีนี้ไม่ควรคิดเรื่องเหลวไหล ควรพาเธอขึ้นจากสระก่อนจะดีกว่า

“ค่อยๆ ค่อยๆ ขอบ...ขอบคุณมากค่ะ”

หญิงสาวกล่าวขอบคุณระคนเสียวไ้อจากอาการสำลึกน้ำ เมื่อเขาพาเธอขึ้นมาขึ้นบนขอบสระแล้ว คมคิดจึงรีบขึ้นจากสระแล้วทรุดตัวนั่งลงข้างเธอ

“ไม่เป็นไรหรอกครับ เป็นเรื่องที่ผมควรทำอยู่แล้ว ว่าแต่คุณเป็นอะไรมากมายครับ ไปหาหมอหน่อยดีมั้ยครับ โรงพยาบาลก็อยู่ไม่ไกลจากคอนโดฯเลย”

“หนูไม่เป็นไรแล้วค่ะ ไม่ต้องถึงกับไปโรงพยาบาลหรอกค่ะ แค่สำลึกน้ำไม่กี่อึกเอง” รอยยิ้มหวานระบายบนใบหน้าสวยบาดจิต

ทำเอาผมคิดที่ยึกยักกว้างตอบเธอและเปลวใจจ้องมองรูปหน้าดังามนั้น
ไม่ละสายตาคู่พักใหญ่

ผู้หญิงคนนี้สวยเหลือเกิน สวยมากแม้ไร้สีสันจาก
เครื่องสำอางแต่งแต้ม ดวงตาเธอกลมโต จมูกโตได้รูป คิ้วเข้มโค้ง
สวยโดยไม่ต้องเขียน ผิวแก้มขาวอมชมพูพุดๆ กับพวงนางแบบ
โฆษณาครีมบำรุงผิว ริมฝีปากอวบอิ่มสีชมพูระเรื่อช่างเข้ายวน
ชวนให้คิดไกล

หยดน้ำที่เกาะพรราวทั่วใบหน้าเธอกับผมยาวที่เปียกชุ่ม
ลงมาถึงเนินอก เพิ่มความดึงดูดจนเขาเริ่มหายใจติดขัดอีกครั้ง
แต่เขาก็ไม่อาจจะสายตาคจากเธอได้จริงๆ ยิ่งเห็นว่าเธอเองก็มองเขา
ด้วยแววตาชื่นชมและยังไม่ละสายตาคจากใบหน้าเขาเช่นกัน ผมคิดก็
ยิ่งล้าพองใจ เริ่มคิดเข้าข้างตัวเองว่าเธออาจจะสนใจเขา

“เอ่อ...หญ้าเริ่มจะหนาวแล้ว ขอลุกไปใส่เสื้อคลุมก่อนนะคะ”
หญิงสาวยิ้มเขินๆ พร้อมกับใช้มือยันพื้นเพื่อลุกขึ้นยืน ผมคิดจึงรีบ
ลุกตามเธอขึ้นมา

ทว่าในตอนนั้นเอง เธอก็นิ่งหน้าพร้อมเปล่งเสียงร้องออกมา
เบาๆ ร่วงของเธอเซเข้ามาอกอดเขา แน่นอนว่าเขาเองก็รีบอกอด
ประคองเธอไว้ทันที จึงกลายเป็นว่าเขาและเธอคล้ายกำลังยืน
กอดกันไปโดยปริยาย

“อ๊ึย!...ขอโทษค่ะ พอดีขาที่เป็นตะคริวมันยังปวดๆ อยู่ค่ะ
ขอบคุณมากนะคะ ถ้าไม่มีคุณ หญ้าคงล้มหน้าคะมำไปแล้ว”

เธอเอ่ยขอโทษ แต่ก็ยังไม่คลายอ้อมกอดหรือขยับกายออกจากอ้อมแขนของเขา

“ชะ...ครับ...ไม่เป็นไรครับ” คมคิดตบเสียงตะกุกตะกัก อกอวบอิมที่บิดเบียดอยู่กับแผงอกเขา ทำเอาหัวใจเต้นแรง รู้สึกร้อนผะผ่าวไปทั่วตัว ร่างกายแข็งที่อรวารกับหนุ่มอ่อนหัดเพิ่งถูกสาวกอดครั้งแรกทั้งที่เขາเองก็เคยผ่านประสบการณ์กับหญิงสาวมาก่อนหน้าหลายตามาแล้วนับครั้งไม่ถ้วน

ผ่านไปเกือบนาที กว่าเขาจะตั้งสติได้ ชายหนุ่มเพิ่งรู้สึกตัวว่า กอดเธอนานไปแล้วยิ่งคลายอ้อมกอดออกแล้วประคองเธอไปนั่งลงยังเก้าอี้ข้างสระตัวที่เธอพาดชุดคลุมเอาไว้

ทั้งสองต่างหยิบเสื่อคลุมของตนเองขึ้นมาสวมใส่ เป็นที่รู้กันว่าคงไม่มีใครอยากลงว่ายน้ำต่ออีกแล้ว คมคิดสวมเสื่อคลุมเสร็จก็นั่งลง พร้อมกับทำในสิ่งที่ตอนอยู่ในสระตนคิดแต่ยังลังเลไม่กล้า นั่นคือการพุดคุยทำความรู้จักกับเธอนั่นเอง

“เอ่อ...เรายังไม่รู้จักระู้จักชื่อกันเลยนะครับ ผม...คมคิด ประสิทธิชัยวิโรจน์ หรือเรียกสั้นๆ ว่าคิตก็ได้ นะครับ แล้วคุณล่ะครับ ชื่ออะไร เพิ่งมาอยู่คอนโดฯนี้หรือเปล่าครับ เหมือนว่าผมไม่คุ้นหน้าคุณเลย”

“หญ้าคะ ชื่อเล่น ดอกหญ้า ชื่อจริง ดารยา แต่เรียกหญ้าสั้นๆ ก็ได้ นะคะ หญ้าเพิ่งกลับจากอเมริกาไปไม่กี่วันนี้เองคะ ส่วนคอนโดฯนี้ก็เพิ่งย้ายเข้ามาอยู่เมื่อวาน หญ้าอยู่ห้อง

หนึ่งสี่ศูนย์สองคะ ยินดีที่ได้รู้จักนะคะคะคุณคิด”

เธอยื่นมือออกมาตรงหน้าเพื่อจับมือทักทาย คมคิดก็รีบจับมือกับเธอพร้อมกับยิ้มกว้างด้วยท่าทางตื่นเต้นดีใจจนออกนอกหน้า

“ยินดีที่ได้รู้จักครับคุณหนู่า นี่คุณหนู่าอยู่ห้องหนึ่งสี่ศูนย์สองเหรอครับ บังเอิญที่สุดเลย ผมอยู่ห้องหนึ่งสี่ศูนย์หนึ่งครับ นี่แปลว่าเราอยู่ห้องติดกันนะครับนี่”

“ว้าว!...จริงเหรอคะ ไม่อยากจะเชื่อเลย ถ้าฉันหนู่ารบกวนอะไรคุณคิดหน่อยได้มั๊ยคะ”

“ครับ?...”

สิ่งที่เธอจะรบกวนเขานั้น เป็นสิ่งที่เขายินดีทำเป็นอย่างยิ่งพอได้ยินดารยาบอกให้ช่วยพุงเธอขึ้นห้อง คมคิดก็รีบตอบตกลงและลงมือปฏิบัติทันที ประคองเธอออกจากบริเวณสระน้ำไปยังลิฟท์เพื่อขึ้นไปชั้นสิบสี่ด้วยกัน โดยลืมนึกใจว่าตนเองวางโทรศัพท์มือถือไว้ที่โต๊ะข้างสระ และอีกเรื่องที่เขาจะลบลืมจากหัวสมองไปเลยในตอนนั้นก็คือ เรื่องที่เขาฝันดูลองวันเกิดกับชลทิพย์นั่นเอง

คมคิดรู้สึกว่าการได้พบกับดารยาช่างเป็นพรหมลิขิตโดยแท้ยิ่งได้พูดคุยทำความรู้จักกับเธอเขาก็ยิ่งหลงเสน่ห์เธอเข้าอย่างจัง ส่วนเธอก็แสดงออกว่าสนใจในตัวเขาอยู่ไม่น้อย เขาพอจะดูออกโดยสังเกตจากแววตาที่เธอมองเขา เพราะฉะนั้นเขาจะไม่ปล่อยให้

หญิงสาวแสนสวยที่ฟ้าส่งมาให้หลุมมือไปง่าย ๆ

ตั้งนั้นเมื่อเธอขอทำอาหารค่ำเลี้ยงเขาเป็นการตอบแทนที่เขาช่วยเธอจากการจมน้ำ คมคิดจึงตอบตกลงทันที... สปาร์เก็ตตี้ ผัดซีเม่าไก่ที่ดารยาชอบของมาเยี่ยมครัวที่ห้องเขาปรุง ถูกเขาจัดการจนหมดเกลี้ยงในเวลาไม่กี่นาที เธอหัวเราะคิกคัก หยิบกระดาษทิชชู แล้วลุกมาหยุดยืนข้างเก้าอี้ที่เขานั่ง ยื่นมือมาเช็ดปากให้เขา ด้วยรอยยิ้ม

“หญ้าเชื้อแล้วคะว่าคุณคิดชอบสปาเก็ตตี้ของหญ้าจริง ๆ ดูซิ ... ปากเลอะเป็นเด็ก ๆ เชียวคะ”

“ก็มันอร่อยจริง ๆ นี่ครับ เสียตายที่คุณหญ้าไม่ทานมือเย็นเลยไม่ได้ทานด้วยกันกับผม ฝีมือคุณหญ้านี่เปิดร้านได้สบายเลยนะครับ” คมคิดเอ่ยชม

หญิงสาวในชุดเสื้อสายเดี่ยวกับกางเกงขาสั้นสีขาวเอนกายพิงสะพานกับขอบโต๊ะตอบเขา

“คะ... หญ้ามีร้านอาหารจริง ๆ คะ แต่เป็นร้านของคุณแม่หญ้านะคะ เป็นร้านอาหารไทยเปิดอยู่ที่บอสตันคะ หญ้าชอบไปเป็นลูกมือเซฟในร้านอยู่บ่อย ๆ เลยพอจะผัดโน้นต้มนี่เป็นอยู่บ้างนะคะ”

“โอ้ว!... สุดยอดเลยครับ มิน่าล่ะคุณหญ้าถึงได้ทำอาหารอร่อยแบบนี้... เอ่อ... ว่าแต่ แล้วนี้คุณหญ้าจะกลับไปไหนอีกเมื่อไหร่หรือครับ มาครั้งนี้จะอยู่เมืองไทยนานหรือเปล่าครับ”

คมคิดรีบถามประเด็นสำคัญ หากดารยาจะมาอยู่เมืองไทย

แค่ไม่กี่วันแล้วต้องกลับไป เขาคงเสียชีวิตแย่ หรือถ้าเป็นแบบนั้นจริง เขาอาจจะบินตามเธอไปเที่ยวด้วยเพื่อสานสัมพันธ์กับเธอเสียเลยก็ได้

“ก็น่าจะนานนะคะ หนู้รักเมืองไทยคะ อยู่ที่ไหนก็ไม่สุขใจเหมือนอยู่ที่นี่ แต่หนู้ก็ยังไม่ว่าจะจะทำมาหากินอะไรดีคะ จะเปิดร้านอาหารเองบ้างก็คงเป็นโปรเจ็คที่ดูจะเกินตัวไปสักหน่อย เอ๊ะ?... หรือหนู้จะลองมาสมัครเป็นแม่ครัวที่ห้องคุณคิดดีคะเนี่ย สนใจจะรับหนู้ทำงานบ้างมั๊ยคะ ไม่ใช่แค่ทำอาหารนะคะ งานบ้านหนู้ก็ทำได้หมดทุกอย่างเลยคะ”

“ถ้าคุณหนู้มาสมัครจริงๆ ผมจะรีบรับทันทีเลยครับ”

ชายหนุ่มตอบด้วยดวงตาเคลิบเคลิ้มเป็นประกาย พร้อมกับส่งยิ้มหวานให้เธอ

ดารยายิ้มเชิๆ คว้าจานสปาเก็ตตี้ขึ้นมาแล้วบอกกับเขา

“งั้นหนู้ทดลองงานด้วยการล้างจานก่อนละกันนะคะ”
ว่าแล้วเธอก็เดินไปที่อ่างล้างจาน แต่คมคิดก็รีบลุกตามเธอไป

“ผมล้างเองดีกว่าครับ”

“ไม่เป็นไรคะ ให้หนู้ทำเองดีกว่าไม่ใช่แค่จาน แต่ไหนจะพวกกระทะ พวกอุปกรณ์ทำครัวพวกนี้ด้วย ปล่อยให้หนู้ทำหน้าทีหนู้เถอะนะคะ”

ดารยาเปิดก๊อกน้ำพร้อมกับวางจานลงในอ่าง แต่เขาก็ยื่นมือมาจับมือเธอไว้เสียก่อน

มือของเขาและเธอจับประสานกันอยู่ได้สายน้ำจากก๊อกน้ำ
ดวงตาสองคู่สบประสานกันอย่างไม่มีใครหลบสายตาใคร

คมคิดยิ่งมองใบหน้าของหญิงสาวใกล้ๆ หัวใจเขายังเต้นถี่รัว
ริมฝีปากอวบอิมสีชมพูระเรื่อของเธอที่ลอยเด่นอยู่บนใบหน้า
สวยได้รูป เห็นแล้วเขาแทบอยากจะดึงเธอเข้ามาจูบ แต่หากทำ
แบบนั้นคงดูเป็นการไม่ให้เกียรติเธอเพราะเขาเพิ่งรู้จักกับเธอวันแรก
สุดท้ายเขาจึงต้องห้ามใจ

“คุณหนูไม่ต้องทำหรอกนะครับ เชื่อมม วางไว้ตรงนี้นี้แหละ
เดี๋ยวผมค่อยทำเองทีหลัง” คมคิดดึงมือเธอออกมาจากอ่างล่างจาน
แล้วปิดก๊อกน้ำ จูงมือเธอพาเดินไปนั่งลงที่เก้าอี้โซฟาใหญ่กลางโถง

และตอนั่นเอง เสียงเคาะประตูห้องก็ดังขึ้น

“อี?... ไครมา” คมคิดยิ้มให้หญิงสาว และกำลังจะลุกไป
เปิดประตู แต่ผู้มาเยือนก็เปิดประตูห้องที่ไม่ได้ล็อกเข้ามาเสียก่อน

“อ้าวไอ้ภพ...นี่ไงมาหาฉันเวลานี้เนี่ย” คมคิดเอ่ยทักอีกฝ่าย
ด้วยความฉงน

ธนาภพหยุดยืนอยู่ตรงหน้าประตู ด้วยอาการนิ่งอึ้ง ดวงตาคม
ไม่ได้จับจ้องอยู่ที่เพื่อนรัก แต่กำลังเพ่งมองไปที่หญิงสาวคนที่นั่งอยู่
บนโซฟาตัวเดียวกับคมคิด ด้วยไม่คาดฝันมาก่อนว่าจะได้เจอเธอ
อีกครั้งที่นี่...

ตอนเขียนลี้ลับ
หยุดน้ำตา
ธาร: แคน

บทที่ 2

“เอ่อ... คุณคิดมีแขก ถ้าอย่างนั้นหญ้ากลับห้องก่อนดีมั๊ยคะ”
ดารยาลุกขึ้นจากโซฟาด้วยสีหน้าเล็กน้อย แต่ความคิดก็ลุกขึ้นจับข้อมือ
เธอไว้

“ไม่ใช่แขกเช็กอะไรหรอกครับ นี่ไข่มุกครับคุณหญ้า
เพื่อนผมเอง” คมคิดแนะนำธนาภพให้หญิงสาวรู้จัก ก่อนจะเดิน
เข้าไปหาเพื่อนรักที่หยุดยืนอยู่ตรงหน้าประตู

“ว่าไงไข่มุก แกมาหาฉันมีอะไรรู้เปล่า” เสียงของคมคิดทำให้
ธนาภพหลุดจากภวังค์ ละสายตาจากหญิงสาวกลับมามอง
คนตรงหน้า

“น้ำโทรหาฉัน ให้ช่วยมาดูแลหน่อยเพราะแกไม่ไปตามนัด
โทรหาก็ไม่ติด เขาเป็นห่วงแกนี่กว่าแกป่วย แต่ก็ไม่กล้าลุกออก

จากร้านมาเพราะกลัวว่าแก่ไปถึงแล้วจะไม่เจอเขาแน่ะ”

ธนาภพตอบเพื่อนด้วยสีหน้าเคร่งเครียด

“เออเว้ยเฮ้ย!...โทรศัพท์ฉันอยู่ในหีวนะเนีย ลืมอยู่ที่สระนี่หว่า ตายละ ฉันเดี๋ยวฉันมานะ แกนั่งคุยกับคุณหญ้าเขาไปก่อน เขาเป็นเพื่อนข้างห้องฉันนะ”

บอกกับเพื่อนรักแล้วก็หันไปบอกดารยาด้วยอีกคน ก่อนจะรีบวิ่งออกจากห้องลงไปที่สระน้ำชั้นล่างทันที

เมื่ออยู่กันตามลำพังแล้ว...ธนาภพกวาดสายตามองหญิงสาว ตั้งแต่หัวจรดเท้า นักศึกษาสาวที่เรียบร้อยและขี้อายในวันนั้น กลายเป็นสาวสะพรั่งที่แต่งตัวล่อแหลมและเข้ามาอยู่กับผู้ชายในห้องกันตามลำพังในยามวิกาลไปเสียแล้ว

ชายหนุ่มก้าวเดินไปหยุดยืนตรงหน้าเธอ ก่อนจะทรุดกาย นั่งลงบนโซฟาตัวที่เธอนั่งอยู่เมื่อครู่ ดารยาจึงย้ายไปนั่งโซฟาตัวเดียวที่ตั้งเรียงกันแทน

“ดอกหญ้า...เป็นอย่างไรบ้างครับ คุณสบายดีหรือ คุณไปอยู่ต่างประเทศมาใช้มัย ที่งานศพพ่อครูบุญส่ง ผมถึงไม่ได้เจอคุณเลย”

แทนที่เธอจะตอบคำถามของเขา แต่หญิงสาวกลับยิ้มแฉ่งๆ และบอกกับเขาด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

“ช่วยทำเป็นว่าเราไม่รู้จักกันมาก่อนได้มัยคะคุณภพ กรุณาอย่าบอกใครว่าหญ้าเคยเป็นเด็กที่มูลนิธิฯ หญ้าอายุเขาคะ คนส่วนใหญ่ชอบคิดว่าเด็กที่มูลนิธิติดอกไม้ขาวทุกคนต้องเคยถูก

ล่องละเมิดทางเพศทั้งนั้น หญิงกลัวคนเข้าใจผิด กลัวคนมองไม่ดีค่ะ”

ธนภพอ้าปากค้างเมื่อได้ยินคำพูดของหญิงสาว วันเวลาทำให้เธอเปลี่ยนไปแล้วจริงๆ ใช่เพียงแค่รูปลักษณ์ภายนอกที่ต่างไปจากเดิม ดูทำนุสสัยใจคอของเธอก็จะเปลี่ยนไปด้วย...ชายหนุ่มระบายลมหายใจดังฟืด แล้วบอกเธอ

“ได้ดี...ทำไมจะไม่ได้ โอเค เราสองคนไม่เคยรู้จักกัน...ว่าแต่คำว่า ‘คน’ ที่คุณหมายถึง คนที่คุณกลัวจะเข้าใจผิดและมองคุณไม่ดีเนี่ย หมายถึงไอ้คิดเพื่อนผมรีเปล่า”

“ถ้าหญิงหมายถึงคุณคิดแล้วจะทำไม่เหรอกคะ...” เธอเซิดหน้าถามเขา

“ก็ไม่ทำไม่เหรอก...ถ้าเป็นอย่างนั้น ผมก็แค่อยากจะเตือนคุณว่า เพื่อนผมมีแฟนแล้ว”

“มีแฟนแล้ว แล้วไงคะ...อย่าบอกนะคะ ว่าคุณภพคิดว่าหญิงสนใจคุณคิดแบบซู้สาวนะ หญิงไม่ได้คิดกับคุณคิดแบบนั้นคะ และถ้าการที่คุณภพเห็นหญิงอยู่ในห้องนี้แล้วคิดแบบนั้น งั้นหญิงขอตัวก่อนดีกว่านะคะ”

ดาร์ยาลุกขึ้นจากโซฟา ก้าวเดินไปที่ประตูห้อง แต่เธอก้าวห่างจากโซฟาไม่ก็ก้าว ธนภพก็เดินตามมาคว้าข้อมือเธอไว้เสียก่อน

“เดี๋ยวก่อน...อย่าเพิ่งไป”

ทันทีที่ข้อมือเล็กของเธอถูกฝ่ามืออุ่นของเขาสัมผัส ก็คล้ายมี

กระแสน้ำอย่างวิ้งเป็นสายจากมือเข้าอัดแน่นกลางใจเธอ ความทรงจำในเหตุการณ์เมื่อหลายปีก่อน แจ่มชัดขึ้นมา ในความรู้สึกของดารยาทันที ครั้งนั้นเขาก็เดินมาจุดมือรั้งเธอไว้ และเอ่ยกับเธอแบบนี้ไม่มีผิด และครั้งนี้หัวใจเธอก็เต้นแรงไม่ต่างจากเมื่อก่อนเลย

ไม่เพียงดารยาที่จดจำได้ ธนภพเองก็รู้สึกถึงบรรยากาศเก่าๆ ขึ้นมาเช่นกัน และหัวใจของเขาต้องสั่นไหวยิ่งขึ้น เมื่อเธอค่อยๆ หันมามองหน้าเขาซ้ำๆ เหมือนในวันนั้นไม่มีผิด และที่สำคัญ แววดตาของเธอในตอนนี้ก็มองเขาแบบเดียวกับวันนั้น แม้อะไรๆ จะดูเปลี่ยนไป แต่เขาพบแล้วว่าสายตาของเธอที่มองเขายังไม่เปลี่ยนแปลง

ดวงตากลมโตใสแจ๋วของเธอจ้องมองเขาชั่วอึดใจเดียว แล้วก็รีบหลบสายตาลงต่ำเหมือนเมื่อก่อนไม่มีผิด เป็นแววดตาใสซื่อที่แฝงความเขินอายอย่างไว้จริตจะก้านมารยาใดๆ เห็นแบบนี้มันทำให้เขาเริ่มใจขึ้นและยิ้มออก

“ดอกหญ้า...ไม่เห็นจะต้องรีบไปเลยนี่ อยู่ต่อก่อนสิ ผมไม่ได้คิดเรื่องคุณกับเพื่อนผมแบบที่คุณเข้าใจนะ”

“เอาเถอะค่ะ...คุณภพจะคิดอย่างไรก็ช่าง แต่หญ้ากลับก่อนดีกว่า เพื่อเพื่อนกันจะอยากมีอะไรคุยกันตามลำพัง หญ้าค่อยมาหาคุณคิดวันหลังก็ได้ อยู่ใกล้ๆ กันแค่นี้เอง”

ดารยาบอกด้วยท่าทีเย็นชา แววดาแข็งกระด้างขึ้นมาอีกครั้ง

พร้อมกับปลดมือเขาออกจากข้อมือตนเองแล้วเดินออกจากห้องไป
ทิ้งให้ธนาภยีนั่งอยู่กับที่ด้วยความสับสน เธอยังเป็นดอกหญ้า
ที่นารักคนเดิมอยู่หรือเปล่า แต่สำหรับเขา เขายังเป็นธนาภยคนเดิมที่
มีความสุขและหัวใจพองโตเวลาได้อยู่ใกล้ๆ เธอ

โทรศัพท์มือถือของคมคิดนั้น ถูกสมาชิกคอนโดคนอื่นที่มา
ใช้บริการสระน้ำนำไปคืนไว้กับเจ้าหน้าที่ของสระ ทำให้เขาได้
โทรศัพท์คืนเมื่อไปหาที่เดิมไม่เจอและลองไปติดต่อเจ้าหน้าที่ดู

ชายหนุ่มกดเปิดโทรศัพท์อีกครั้ง ถอนหายใจเมื่อมีข้อความ
ส่งมาว่าเบอร์ของชลทิพย์พยายามติดต่อเขาหลายครั้ง ชื่อบ๊อชะมัด
เขาไม่ไปตามนัดยังคงนั่งรออยู่ได้ นี่ถ้าคืนนี้เขาไม่ไปทั้งคืน เธอจะนั่ง
รออยู่ถึงร้านปิดเลยมั๊ย

คมคิดมูหน้า กัดโทรออกขณะเดินมารอลิฟท์ และทันทีที่
ได้ยินเสียงเธอรับสาย เขาก็บอกเธอ

“น้ำ...วันนี้พี่ไม่ไปแล้วนะ โทษที่พี่ไม่ได้โทรไปบอกพี่ติดธุระ
นิดหน่อยเลยปิดโทรศัพท์ไว้วันนะ แค่นี้ละ”

ชลทิพย์กดวางสายพร้อมกับน้ำตาไหลออกมา นี่หรือรางวัล
ของการนั่งรอเขาหลายชั่วโมง นี่หรือของขวัญวันเกิดสำหรับเธอ
เขาไม่มายังพอว่าแต่กลับไม่พูดถึงเรื่องวันเกิดเธอเลย ไม่แม้กระทั่ง
อวยพรวันเกิดเธอสักคำ นี่เขากับเธอเป็นคนรักกันแน่หรือ เธอเริ่ม

ไม่แน่ใจแล้ว

หญิงสาวหยิบผ้าเช็ดหน้าขึ้นมาเช็ดน้ำตา แล้วกำผ้าเช็ดหน้า
ในมือไว้แน่น ตั้งแต่คบกันมาเธอไม่เคยโกรธ ไม่เคยงอนเขา ไม่อยาก
ทำนิสัยเอาแต่ใจให้เขาต้องเบื่อหน่าย แต่คอยดูแลอะ ครั้งนี้เธอจะไม่
โทรหาเขากอีกจนกว่าเขาจะสำนึกผิดมาขอโทษและงอนง้อเธอ

โดยหารู้ไม่ว่า คนที่เธอหวังให้มาง้อมาขอโทษ ไม่ได้รู้สึกรู้สา
หรือสนใจเรื่องของเธอแม้แต่น้อย

ช่วงเที่ยงวันรุ่งขึ้น ธนภพเพิ่งจะเดินทางมาถึงศูนย์การค้าที่
โรงเรียนของตนตั้งอยู่ ด้วยเพราะเมื่อช่วงเช้าเขาออกไปคุยงานกับ
ทางโรงพยาบาลเอกชนแห่งหนึ่งเรื่องดนตรีบำบัดสำหรับผู้ป่วยที่ต้อง
อยู่โรงพยาบาลนานๆ

ชายหนุ่มเดินขึ้นบันไดเลื่อนผ่านมาถึงชั้นที่เป็นแหล่งรวม
ร้านอาหาร และขณะเดินผ่านร้านอาหารแห่งหนึ่งเพื่อจะอ้อมไป
ขึ้นบันไดเลื่อนไปชั้นต่อไป ร่างสูงโปร่งก็ต้องหยุดชะงัก เมื่อดวงตา
เขาเผชิญมองผ่านบานกระจกใสหน้าร้านเข้าไปเจอคนคิด
ในร้านอาหารแห่งนั้นพอดี

สงสัยว่าจะมาเลี้ยงข้าวชลทิพย์ชดเชยเมื่อเย็นวานกระมัง
ธนภพคิดแบบนั้น แต่ทว่าเมื่อเขาเห็นใบหน้าของหญิงสาวที่มากับ
เพื่อนรัก ความคิดก็ต้องเปลี่ยนไป

“ไอ้คิดมันทำบ้าอะไรวะเนี่ย!”

ดวงตาคมเบิกกว้าง ไม่คาดฝันว่าคมคิดจะพาดารยามา กินข้าวที่นี้ ศูนย์การค้ามีตั้งเยอะเยอะ แต่ทำไมถึงได้ใจกล้าพาหญิงอื่นมากินข้าวกันในที่ที่ชลทพิพย์อาจจะเดินผ่านมาเห็นง่ายๆ ก็ไม่รู้

เมื่อคืนเขาอุตสาห์ดีใจ ที่คมคิดบอกกับเขาว่าดารยาเป็นแค่เพื่อนข้างห้อง ไม่ได้คิดเกินเลยกับเธอและไม่เคยมีความคิดที่จะนอกใจชลทพิพย์ แต่คูสิ...คูสิที่เขาเห็นวันนี้ มันช่างขัดแย้งกับสิ่งที่คมคิดพูดเมื่อคืนเสียนี้กระไร

ธนาพรรีบหยิบโทรศัพท์มือถือของตนเองขึ้นมาทันทีเพื่อโทรหาชลทพิพย์ บอกเธอว่าให้รอเขาอยู่ที่โรงเรียนก่อน อย่าเพิ่งออกมาหาอะไรกิน เพราะเขากำลังซื้ออาหารเข้าไปฝากเธอ เพื่อป้องกันไม่ให้เธอเดินออกมาเจอคมคิดที่ร้านนี้เข้า...ก่อนจะกดวางสายแล้วเดินเข้าไปในร้าน ไปหย่อนกายนั่งลงที่เก้าอี้อีกตัวทางด้านข้างของโต๊ะระหว่างสองฝั่งที่ดารยาและคมคิดนั่งอยู่

“อ้าวไอ้ภพ!...ตกใจหมด นึกว่าใคร จู๋ มานั่งโต๊ะฉัน”

“ฉันมาสั่งอาหารไปกินในโรงเรียนนะไอ้คิด ขอนั่งร่วมโต๊ะแป็บเดียวแกไม่ว่าใช่ไหม...ผมไม่รบกวนใช่ไหมครับคุณหนู้า” เขาบอกกับคมคิดก่อนจะหันไปถามดารยา

“คะ...ไม่รบกวนคะ ทำไมไม่ทานด้วยกันกับเราซะเลยล่ะคะ” เธอยิ้มให้เขาพร้อมเอ่ยชวน เป็นยิ้มที่เขาเห็นได้อย่างชัดเจนว่าเขาเสแสร้ง

“นั่นสิ! ไข่ภพ กินด้วยกันเลยมั๊ย เอาอะไรดี สั่งเลยๆ” คมคิด กวักมือเรียกบริกร แต่เมื่อเมนูมาถึงโต๊ะ ธนภพก็เลือกจะสั่งข้าวผัดปู สองกล่องแทนที่จะสั่งเมนูอาหารกินในร้าน

“ฉันนั่งกินตรงนี้ได้หรือคิด ฉันต้องซื้อข้าวไปฝากน้ำน่าจะ ตอนแรกฉันเห็นแกในร้านนี่ ฉันนึกว่าแกมากินกับน้ำด้วยซ้ำ”

“ใครหรือคะ คุณน้ำเนี่ย คุณพถึงได้คิดว่าคุณคิดจะมา กินข้าวด้วย...อย่าบอกนะคะว่าแฟนคุณคิด นี่คุณคิดมีแฟนแล้ว หรือคะ” ดารยาทำเป็นสีหน้าเคร่งเครียดจ้องหน้าชายหนุ่มที่นั่ง ฝั่งตรงกันข้าม

“เปล่าค่ะครับคุณหญิง! ผมกับน้ำไม่ใช่แฟนกัน ผมยังโสด ยังไม่มีแฟนครับ น้ำเขาเป็นครูสอนดนตรีในโรงเรียนของไข่ภพมัน นะครับ รู้จักกันเฉยๆ ครับ” คมคิดบอกกับหญิงสาวพร้อมกับ หันมามองหน้าเพื่อนในเชิงห้ามปรามว่าห้ามพูดอะไรไป มากกว่านี้แล้ว

ธนภพนั่งหน้ากับคำพูดโกหกปลิ้นปล้อนของคนทั้งสอง ดารยาก็แก้งไม่รู้ทั้งที่เมื่อคืนเขาออกไปแล้วว่าคมคิดมีแฟนแล้ว ส่วนคมคิดก็โกหกหน้าด้านๆ ว่าตนเองยังไม่มีใคร

ร่างสูงลุกขึ้นยืนอย่างไม่อาจทนกับพฤติกรรมน่าสมเพช ของคนทั้งสองได้อีกต่อไป เขาขอตัวไปนั่งรออาหารที่หน้าร้านแทน มือเรียวกทั้งสองข้างกำแน่นด้วยความเจ็บปวดในหัวใจ ทำไม...ทำไม ต้องเป็นดารยาด้วย

คำวันนี้... ธนภพตัดสินใจมาหาความคิดที่คอนโดฯอีกครั้ง แต่สุดท้ายเมื่อเดินมาหยุดยืนอยู่หน้าประตูห้องของเพื่อนรักแล้ว เขาก็ตัดสินใจไม่เคาะประตู และเลือกที่จะเดินไปยังห้องถัดไป

วันทั้งวันเขาเอาแต่ครุ่นคิดอยู่แต่เรื่องของดารยากับความคิด คิดทบทวนวกรวนไปมาอยู่ในหัวสมองว่าเหตุใดดารยาถึงต้องทำแบบนี้ และขณะนี้ก็เกิดข้อสันนิษฐานบางอย่างขึ้นมาในใจ เขาควรไปถามเธอจากดารยาให้รู้เรื่องไปเลยจะดีกว่า

ชายหนุ่มเคาะประตูห้องสองสามครั้ง หยุดยืนรออยู่ครู่หนึ่ง เจ้าของห้องก็มาเปิดประตูให้

ดารยามุ่งหน้าเข้ามาเห็นหน้าแขกผู้มาเยือน เธอยิ้มเจื่อนๆ ทักทายเขา

“สวัสดีค่ะคุณภพ มีอะไรหรือคะถึงมาหาหนูบ้าง”

“ผมมีเรื่องอยากจะคุยกับคุณ ขอเข้าไปได้มั๊ย หรือถ้าคิดว่าไม่เหมาะ จะลงไปคุยกันที่ชั้นล่างก็ได้นะคะดอกหนู”

“เข้ามาสิคะ หนูเชื่อว่าคุณภพไม่ใช่พวกผู้ร้ายที่จะเข้ามาทำอะไรหนูได้อยู่แล้ว อีกอย่างคอนโดฯนี้ก็ต้องแลกบัตรก่อนขึ้นมา แล้วก็มียกห้องวงจรปิดเต็มไปหมด ถ้าคุณภพทำอะไร คงรอดยากค่ะ” เธอพูดเหมือนล้อเล่น ก่อนจะขยับกายผายมือให้ผู้มาเยือน เดินเข้ามาในห้อง

ร่างสูงเดินมาหยุดยืนกลางห้องโถงโถงขนาดกว้างยาวเท่ากับห้องของเพื่อนเขา แต่ห้องนี้ตกแต่งด้วยเฟอร์นิเจอร์และผ้ามา่าน

ลายดอกสีหวานสไตลีนเทจสมกับเจ้าของห้องที่เป็นสตรี

ดารยาปิดประตูห้องแล้วเดินตรงเข้ามาถามแขกพิเศษ
ของเธอ

“ดื่มอะไรดีคะ หญ้ามีแค่น้ำเย็น กับเปียร์กระป๋อง”

“ผมไม่อยากดื่มอะไรทั้งนั้น แต่อยากจะคุยถามคุณให้
หายข้องใจแล้วก็จะรีบกลับ”

“เอาสิคะ จะถามอะไรก็ถามมา” ดารายักไหล่ เลิกคิ้วรอฟัง
คำถามที่ว่า ซึ่งคาดเดาได้ไม่ยากว่าคงเป็นเรื่องของเธอกับคมคิด
เป็นแน่ และเธอก็ท่ายุก

“คุณทำแบบนี้ทำไม ผมบอกคุณไปตั้งแต่เมื่อวานนี้แล้วว่า
ไอ้คิดมีแฟนแล้ว แต่คุณกลับยังไม่เลิกยุ่งกับมัน แถมยังตีหน้าตาย
ทำเป็นไม่รู้ต่อนอยู่ร้านอาหารอีก”

“แล้วทำไมไม่ไปต่อว่าเพื่อนตัวเองบ้างล่ะคะ ว่ามีแฟนแล้ว
ยังจะมายุ่งกับหญ้าทำไม แถมยังโกหกว่ายังไม่มีแฟนอีกต่างหาก”

เธอลอยหน้าลอยตาเถียง ทำให้อีกฝ่ายเริ่มฉุนหนักกว่าเดิม
จนพก้าวเข้ามาบีบต้นแขนทั้งสองข้างของหญิงสาวเอาไว้ พร้อมกับ
พูดด้วยน้ำเสียงแข็งกระด้างเชิงตวาด

“ที่คุณทำแบบนี้ เพราะคุณชอบไอ้คิดจริงๆ หรือว่าคุณ
มีจุดประสงค์อย่างอื่นกันแน่ดอกหญ้า บอกผมมานะ”

“จุดประสงค์อย่างอื่นเหรอ คุณภาพพูดเรื่องอะไรคะนี่
หญ้าไม่เข้าใจคะ...”

ดารยาเริ่มสีหน้าไม่ดี เมื่อดูเหมือนอีกฝ่ายจะสงสัยเธอ
เกินกว่าเรื่องไปยุ่งกับคนรักของคนอื่นเข้าให้แล้ว

“คุณรู้ใช่ไหมว่าไอ้คิดเป็นลูกท่านคณิน”

“รู้สิคะ ทำไมจะไม่รู้ แต่ที่หญ้าเพิ่งรู้จากคุณคิดก็คือ
คุณภาพเองก็เป็นลูกบุญธรรมของท่านคณินด้วย” เธอยังขีดหน้าตอบ
อย่างมั่นใจ พยายามไม่แสดงพิรุณใดๆ ออกมา

“ถ้าอย่างนั้น... เรื่องการฆ่าตัวตายของพ่อครูบุญส่ง คุณเชื่อ
ตามข่าวบางกระแสที่ว่าเป็นฝีมือของท่านคณินใช่ไหม คุณก็เลย...”

“ฮือตายละ! นี่คุณภาพดูหนังดูละครมากไปหรือเปล่าคะ
อย่าบอกนะคะ ว่าคุณภาพคิดว่าหญ้าจะเข้ามาตีสนิทกับคุณคิด
เพื่อจะมายั่วยวนคุณคิดให้หลงรักแล้วก็หักอกคุณคิดซะ ทำให้
คุณคิดต้องเสียใจจนเสียผู้เสียคนเพื่อเป็นการแก้แค้นท่านรัฐมนตรี
คณินแทนพ่อครูบุญส่งนะคะ ...ไร้สาระสิ้นดี”

ดารยายิ้มเยาะพร้อมกับส่ายหน้าไปมา ส่วนธรรพกำลังจะ
อธิบายว่าที่เขาคิดมันไม่ใช่แบบนั้นเสียทีเดียว แต่หญิงสาวก็
ชิงพูดต่อเสียก่อน

“ทำไมนะ... คนอย่างคุณภาพถึงคิดอะไรตลกๆ แบบนี้
ขึ้นมาได้”

น้ำเสียงของเธอคล้ายจะหยอกเย้า พลังยกสองแขนขึ้น
คล้องคออีกฝ่าย ไล่ปลายนิ้วมือเบาอยู่ที่ท้ายทอยของคนตัวสูงกว่า
เธอเกือบสิบเซน เล่นเอาธรรพตัวแข็งทื่อ

“ทำไมไม่คิดบ้างว่า ผู้หญิงธรรมดาๆ ที่เคยลำบากมาก่อน อย่างหญ้า ก็ต้องชอบผู้ชายรูปหล่อพอรวยเป็นธรรมดา ยิ่งเป็นไฮโซดังลูกครึ่งมนตรียิ่งเก๋ยิ่งเท่เข้าไปใหญ่...หญ้าชอบพูดแบบเปิดอกเลยนะคะ หญ้าชอบคุณคิดเขามากเลยคะ ถึงเขาจะมีแฟนแล้ว แต่ก็ยังไม่ได้แต่งงาน ถ้าหญ้าจะแย่งเขามาเป็นของหญ้าคงไม่ถือว่าแย่งสามีใครมังคะ”

“ดอกหญ้า!...” ธนภพเรียกชื่อเธอกึ่งตะคอก ดวงตาคมจ้องมองเธอด้วยแววตาผิดหวังเต็มที แต่อีกฝ่ายหาได้มีสีหน้าสะทกสะท้านแต่อย่างใด

“หญ้าว่าคุณภาพอย่ามายุ่งเรื่องของหญ้ากับคุณคิดเลยนะคะ...มันเป็นเรื่องส่วนตัวของเราสองคน ไม่ได้เกี่ยวอะไรกับคุณภาพเลยนะคะ”

“ผมไม่ยุ่งไม่ได้หรอก เพราะได้คิดมันเพื่อนผม ผมคงทนไม่ได้ ถ้ามันจะเห็นผิดเป็นชอบ ทั้งดอกฟ้ามาคว่อดอกหญ้าข้างทางแทน”

“ดอกหญ้าข้างทางเธอคะ...” คือเรียวยได้รูปของหญิงสาว ขมวดแน่น ดวงตากลมโตจ้องมองอีกฝ่ายอย่างเคืองชุ่น หรือที่จริงควรเรียกว่าน้อยใจถึงจะถูก

ใช่แล้ว...เธอเป็นแค่ดอกหญ้าข้างทางอันต่ำต้อย เทียบอะไรกับชลทิพย์ ลูกสาวนายตำรวจใหญ่ไม่ได้แม้แต่หน่อย แต่เธอไม่ได้เสียใจกับคำดูถูกนั้นเท่ากับใครเป็นคนดูถูกเธอ เป็นเขา...เป็นธนภพ ชายหนุ่มรูปงามจิตใจดีที่เป็นดังเทพบุตรในใจเธอ

ธนาภพเห็นสีหน้าของหญิงสาวก็เริ่มรู้สึกผิด เขาไม่ได้ตั้งใจจะว่าเธอแรงแบบนั้น แต่เป็นเพราะโมโหที่เธอคิดจะทำตัวเป็นมือที่สาม เขากำลังจะเอ่ยขอโทษเธอออกมาอยู่แล้ว แต่ทว่า...

“อ้อ!...” ดวงตาคมเบิกกว้างด้วยความตกใจ เมื่ออีกฝ่ายพุ่งใบหน้าเข้ามา ‘จวบ’ เขา บดขยี้ริมฝีปากเขาอย่างไม่ปราณีปราศัย เป็นสัมผัสที่เต็มไปด้วยโทสะแต่ก็ทำให้เขารู้สึกร้อนผ่าวในกายขึ้นมา

อกอวบที่ขยับเข้ามาแนบชิดกับแผงอกเขา สองแขนเรียวที่เกี่ยวข้องอดรอบคอแน่นขึ้น พื้นที่ระหว่างกายที่ลดลงจนไม่เหลือ ทำให้ธนาภพรู้สึกว้าวเล็ดในกายตนเองเริ่มสับสนจัดแรง

เมื่อโดนจู่โจมแบบไม่ทันตั้งตัวจากผู้หญิงที่เขาไม่ใจ แม้จะอยากทำตัวเป็นสุภาพบุรุษผละออกจากเธอแค่ไหน แต่ร่างกายกลับทำในสิ่งตรงกันข้าม เขากอดเธอไว้และปล่อยให้เธอจวบเขาตามที่ต้องการ

แต่ชั่วจิตใจเดียว เธอก็ผละริมฝีปากออก หน้าซำยังผลักเขาจนเซผงะออกมาจากกายเธอ แล้วยกมูมปากยืมหยัน

“น่าสมเพชซะจริง ทำเป็นพุดดีเหมือนห่วงเพื่อน แต่สุดท้าย... ฮีๆ ๆ ๆ” ดารยาหัวเราะพร้อมกับยกมือขยี้ปากตัวเองด้วยสีหน้าท่าทางคล้ายขยะแขยง

“ทำไมไม่กล้าสารภาพมาตรงๆ ละคะ ว่าอยากได้หญ้าเอาไว้เอง อยากจะเก็บดอกหญ้าข้างทางอันแสนต่ำต้อยไว้เซยชมเล่น

เลยไม่อยากให้ตกถึงมือเพื่อน...แต่จะบอกอะไรให้นะคะ ว่าถึง
คุณภพจะสนใจหญ้า หญ้าก็ไม่เล่นด้วยหรอก หญ้าชอบคุณคิดคะ
ไม่ได้ชอบคุณภพ กลับไปได้แล้วคะ ออย่ามายุ่งกับหญ้าอีก ห้องนี้
ไม่ต้อนรับ”

ดารยาก้าวเดินตรงไปที่ประตู เพื่อจะเปิดห้องส่งแขก แต่เมื่อ
เดินผ่านหน้าธนภพไปได้ไม่กี่ก้าว ต้นแขนเธอก็ถูกคว้าไว้
แรงกระชากอย่างแรงทำให้ร่างเธอพลิกกลับไปหาคนตัวสูงที่กำลัง
สีหน้าบึ้งตึง